

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha Christie®

NULTÁ HODINA

Agatha
Christie®

NULTÁ HODINA

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 465. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *Towards Zero*
preložila Alena Redlingerová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

Towards Zero Copyright © 1944 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Nultá hodina* © 2025 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2025
Cover Photo © Sandra Cunningham / Arcangel Images

ISBN 978-80-575-0138-1

ROBERTOVI GRAVESOVI

Milý Robert,

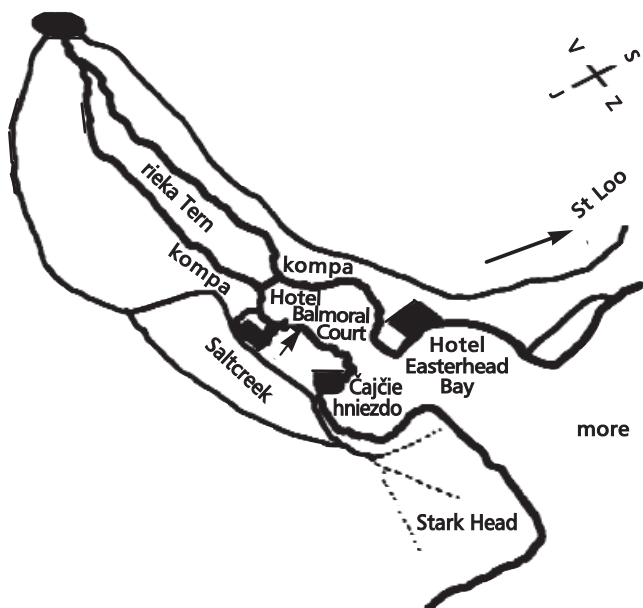
keďže láskavo hovorievalš, že moje knihy sa Ti páčia, dovolila som si venovať Ti túto. Len Ťa prosím, aby si pri čítaní krotil svoju schopnosť kritizovať (v poslednom čase si ju využíval viac než dosť).

Tento príbeh Ťa má iba pobaviť, nechcem, aby sa ocitol na literárnom pranieri pána Gravesa.

Tvoja priateľka

Agatha Christie

SALTINGTON

PROLÓG

19. novembra

Skupinu pri kozube tvorili zväčša právnici alebo ľudia, ktorí sa zaujímali o právo. Bol tam advokát Martindale, kráľovský radca Rufus Lord, mladý Daniels, ktorý si urobil meno v prípade Carstairs, pán Justice Cleaver, Lewis z firmy Lewis & Trench a starý pán Treves. Zrelému a skúsenému pánu Trevesovi ťahalo na osemdesiatku. Bol najslávnejším spoločníkom vychýrenej advokátskej kancelárie, povrávalo sa, že nik v Anglicku nepozná zákulisné dejiny tak dobre ako on, a špecializoval sa na kriminológiu.

Nerozvážni ľudia zastávali názor, že by mal napísať pamäti. Pán Treves si to nemyslel. Uvedomoval si, že vie priveľa.

Hoci už dávno ukončil aktívnu prax, v celom Anglicku sa nenašiel človek, ktorého názory prijímali ostatní príslušníci jeho profesie s toľkým rešpektom. Vždy keď zaznel jeho tenký hlások, všetci úctivo stíchli.

Rozhovor sa krútil okolo často pretriasaného prípadu vraždy, čo v ten deň uzavreli v Old Bailey. Obvineného väzňa napokon oslobodili. Spoločnosť pri kozube horlivo rozoberala proces a nešetrila kritickými pripomienkami.

Žalobca urobil chybu, keď sa spoliehal na jedinú svedeckú výpoveď – starý Depleach si mal uvedomiť, že tým otvára dvere obhajobe. Mladý Arthur vyťažil zo svedectva mladej slúžky maximum. Bentmore v záverečnej reči uviedol veci na správnu mieru, ale škoda sa už nedala napraviť – porota uverila dievčaťu. Poroty sú nevy-spytateľné – človek nikdy nevie, čo zhltne a čo nie. No keď si raz niečo vezmú do hlavy, nikto ich nepresvedčí, že to bolo inak. Porotcovia skrátka uverili všetkému, čo slúžka povedala o sochore. Lekárske dôkazy sa im zdali priveľmi zložité. Všetky tie dlhé slová a vedecký žargón – vedátori boli nanič svedkovia, ustavične iba hmkali a jachtali, na jednoduchú otázku nevedeli odpovedať áno, alebo nie. Stále hovorili, že „za určitých okolností sa to mohlo stať“, a tak ďalej.

Páni sa postupne vyrozprávali, a keď poznámky začínali byť útržkovité a nesúvislé, všetci nadobudli dojem, že rozhovoru čosi chýba. Jeden za druhým obracali hlavu k pánu Trevesovi, lebo on jediný sa nezapojil do debaty.

Napokon vysvitlo, že spoločnosť čaká na záverečné slová svojho najváženejšieho kolegu.

Pán Treves sa pohodlne oprel a roztržito si čistil okuliare. Ticho ho prinútilo zdvihnúť hlavu. „Prosím?“ ozval sa. „Čo ste vraveli? Pýtali ste sa na niečo?“

„Hovorili sme o prípade Lamorne, pán Treves,“ odpovedal mladý Lewis a odmlčal sa plný očakávania.

„Áno, áno,“ zamrmal pán Treves. „Rozmýšľal som o ňom.“ Všetci úctivo zmĺkli. „Ale obávam sa,“ pokračoval starý pán, „že som sa dal uniesť fantáziou. Áno, fantáziou. Zrejme to spôsobila staroba. V mojom veku, keď človek chce, môže popustiť uzdu fantázii.“

„Isteže, pán Treves,“ súhlasil mladý Lewis, ale tváril sa nechápavo.

„Nerozmýšľal som,“ pokračoval pán Treves, „o právnych aspektoch prípadu, aj keď boli zaujímavé, dokonca veľmi zaujímavé, lebo keby boli vyniesli opačný rozsudok, obhajoba sa mohla odvolať. Skôr si myslím... ale to teraz nebudem rozvádzať. Ako som vravel, nerozmýšľal som o právnych aspektoch prípadu, ale o ľuďoch, ktorých sa týka.“

Všetkých to trochu prekvapilo. Oni uvažovali o ľuďoch v prípade len z hľadiska ich vierohodnosti, alebo ako o svedkoch. Nikomu ani nenapadlo špekulovať, či je väzeň vinný, alebo skutočne nevinný, ako napokon vyhlásil súd.

„Ľudia,“ pokračoval zamyslene pán Treves, „sú všetlíkajú. Niektorí majú rozum, no viacerým chýba. Títo pochádzali z rôznych končín – z Lancashiru, zo Škótska, majiteľ reštaurácie je Talian a učiteľka zo stredozápadu. Všetci sa do tej veci nejako zaplietli a napokon sa v jeden sivý novembrový deň stretli v Londýne na súde. Každý z nich prispel k prípadu svojím dielom. Celá kauza napokon vyvrcholila súdnym procesom vo veci vraždy.“ Nakrátko sa odmlčal a bubnoval si prstami po kolene. „Rád si prečítam dobrú detektívku,“ priznal sa po chvíľke. „Ale každá sa začína nesprávne! Vraždou. V skutočnosti sa vraždou všetko končí. Príbeh sa začína oveľa skôr – niekedy aj pred mnohými rokmi –, keď príčiny a udalosti privedú určité osoby na isté miesto v istom čase. Zoberte si napríklad svedeckú výpoveď tej slúžtičky – keby jej pomocníčka z kuchyne nebola zvedla milého, zrejme by sa nevzdala svojho postave-

nia, neodišla k Lamornovcom a nestala sa korunnou svedkyňou obhajoby. A Giuseppe Antonelli, ktorý prišiel na mesiac vystriedať svojho brata. Ten brat je slepý ako krtko. Nezbadal by to, čo bystrozraký Giuseppe. A keby sa policajť nebol zaľúbil do kuchárky z čísla štyridsaťosem, nezmeškal by do služby...“ Pán Treves pokýval hlavou. „Všetko smerovalo k istému bodu... A keď prišiel čas, rýchlo sa to preklopilo. Nultá hodina. Áno, všetko smerovalo k nulte hodine.“ Ešte raz zopakoval: „K nulte hodine.“ Zrazu ho striaslo.

„Ak vám je chladno, pán Treves, podťte bližšie k ohňu.“

„Nie, nie,“ bránil sa starý pán. „Len na mňa siahla smrť, ako sa hovorí. Nuž čo, mal by som sa pobrať domov.“ Priateľsky kývol hlavou a pomalým krokom odišiel.

V miestnosti sa rozhostilo ticho a potom kráľovský radca Rufus Lord poznamenal, že chudák Treves starne.

Nato sa ozval sir William Cleaver: „Je to bystrá hľavička, veľmi bystrá, ale čas je neúprosný.“

„Má slabé srdce,“ dodal Lord. „Vraj môže kedykoľvek odpadnúť.“

„Myslím, že sa o seba stará,“ utrúsil mladý Lewis.

V tej chvíli už pán Treves opatrne nastupoval do svojho Daimlera. Auto ho spoľahlivo doviezlo k domu na tichom námestí. Komorník mu pomohol vyzliecť kabát a pán Treves vošiel do knižnice, kde veselo blkotal oheň. Za ňou mal spáľňu, vzhľadom na choré srdce nikdy nechodil hore schodmi. Usadil sa pri kozube a začal si prezeráť listy. Stále však musel myslieť na to, čo hovoril v klube.

Dokonca aj v tejto chvíli sa kdesi schyľuje k dráme

a možno aj k vražde, hovoril si v duchu pán Treves. Keby som ja písal tie zábavné príbehy o zločinoch, začal by som starším džentlmenom, ktorý pri kozube otvára listy a nič netušiac smeruje k nulte hodine...

Nožom rozrezal obálku a roztržito pozrel na list, čo z nej vybral. Zrazu sa mu zmenil výraz na tvári. Vrátil sa z ríše fantázie do reality.

„Ach jaj,“ povzdychol si nahlas. „Aké mrzuté. Naozaj nepríjemné. Po toľkých rokoch! Tým sa menia všetky moje plány.“

„ZLATÁ BRÁNA OTVORENÁ, KTO DO NEJ VOJDE...“

11. januára

Pacient sa zahniezdil v nemocničnej posteli a potlačil bolestný ston.

Sestrička vstala od svojho stola a podišla k nemu. Natriasla mu vankúše a uložila ho pohodlnejšie.

Angus MacWhirter namiesto poďakovania iba zavrčal. Napíňal ho pocit zatrpknutosti a vzdoru. Teraz malo byť po všetkom. Už tu nemal byť! V duchu preklínal hlúpy strom, čo rástol na útese. A preklínal aj párik zaľúbencov, ktorí sa napriek zime museli stretnúť práve na okraji útesu. Keby nie ich (a toho stromu!), bolo by po všetkom – skok do hlbkej ľadovej vody, možno krátky zápas a napokon sladké zabudnutie – koniec premárneného, zbytočného, prázdneho života.

A kde sa ocitol? V nemocničnej posteli so zlomeným plecom. Okrem toho musel rátať s tým, že ho postavia pred súd, lebo si siahol na život.

Dofrasa, je to predsa jeho život, nie?

Keby sa mu to bolo podarilo, pochovali by ho ako nepríčetného. Vraj nepríčetný! Ešte nikdy nemal jasnejšiu hlavu. Spáchať samovraždu je najlogickejšie a najrozumnejšie riešenie pre muža v jeho situácii.

Ocitol sa úplne na dne, mal zničené zdravie a manželka ho opustila pre iného. Bez práce, bez lásky, bez peňazí, zdravia a nádeje – vari nebolo jediným možným východiskom skoncovať s tým všetkým?

A teraz je v tejto trápnej situácii. Čoskoro ho bude nejaký svätuškársky úradník napomínať za to, že urobil jedinú správnu vec s jediným, čo mu ešte zostalo – so svojím životom. Zlostne odfrkol. Vzápätí ho obliala horúčava.

Pri posteli sa znova zjavila sestrička. Mladá, ryšavá, s prívetivou, trochu bezvýraznou tvárou. „Máte veľké bolesti?“

„Nie.“

„Dám vám niečo na spanie.“

„Neopovážte sa.“

„Ale...“

„Myslíte si, že neznesiem trochu bolesti a nespavosti?“

Blahosklonne sa usmiala. „Lekár povedal, že vám môžem niečo dať.“

„Kašlem na to, čo povedal lekár.“

Narovnala mu prikrývku a pohár citrónády prisunula bližšie, aby naň dočiahol.

Angus sa zahanbil. „Prepáčte, nechcel som byť hrubý.“

„To nič.“

Rozčuľovalo ho, že je taká pokojná, zatiaľ čo v ňom všetko vri. Jeho nálada však nemohla narušiť sestričkin ochranný štít prívetivej ľahostajnosti. Pre ňu bol pacient, nie človek.

„Prečo sa mi všetci pletú do života?“

„Ale choďte, to od vás nie je pekné,“ napomenula ho sestrička.

„Pekné? Panebože!“

„Ráno vám bude lepšie,“ ubezpečila ho mladá žena. Angus sťažka prelgol. „Sestričky. Áno, vy! Ste nefudské, aby ste vedeli!“

„Vieme, čo je pre vás najlepšie.“

„A práve to ma hnevá! Na vás. Na nemocnici. Na celom svete. Nedáte nikomu pokoj. Viete, čo je pre iných najlepšie. Chcel som sa zabiť. Asi vám to povedali, však?“

Sestrička prikývla.

„Bola to len moja vec, či skočím alebo neskočím z toho prekliateho útesu. Môj život sa skončil. Som úplne na dne!“

Sestrička cmukla jazykom. Naznačila tým neosobný súcit. Bol to pacient. Snažila sa ho upokojiť tým, že ho nechala vyzúriť sa.

„Prečo by som sa nezabil, keď chcem?“ spýtal sa.

„Lebo to nie je správne,“ odpovedala vážne.

„Prečo?“

Pochybovačne naňho pozrela. Niežeby otriasol jej presvedčením, ale nevedela mu to vysvetliť. „Nuž, viete, zabiť sa je hriech. Musíte žiť ďalej, či sa vám to páči alebo nie.“

„Čo drží pri živote vás?“

„Treba brať ohľad na iných ľudí.“

„V mojom prípade nie. Na svete nenájdete človeka, ktorého by sa moja smrť dotkla.“

„Nemáte príbuzných? Matku, súrodencov, kohokoľvek?“

„Nie. Kedysi som mal manželku, ale opustila ma – a dobre urobila. Videla, že za nič nestojím.“

„Isto máte nejakých priateľov.“

„Nemám. Nie som veľmi priateľský človek. Počúvajte, sestrička, niečo vám poviem. Kedysi som bol celkom spokojný. Mal som dobrú prácu, peknú manželku. A potom sa stala tá autonehoda. Šoféroval môj šéf a ja som sedel vedľa neho. Chcel, aby som dosvedčil, že v čase nehody nešiel ani päťdesiatkilometrovou rýchlosťou. Nebola to pravda. Išiel takmer sedemdesiatkou. Nikomu sa nič nestalo, len chcel, aby mu poisťovňa zaplatila škodu. Odmietol som. Bolo by to klamstvo a ja nikdy neklamem.“

„Myslím, že ste konali správne. Veľmi správne,“ povedala sestrička.

„Naozaj si to myslíte? Lenže tá tvrdohlavosť ma stála miesto. Šéf sa nahneval a postaral sa, aby som nezohnal inú prácu. Manželka sa už nemohla pozerať, ako to so mnou ide dolu kopcom. Ušla s mojím priateľom. Darilo sa mu, stúpala stále vyššie, zatiaľ čo ja som pomaly klesal na dno. Navyše som začal piť, takže som sa neudrжал v žiadnom zamestnaní. Napokon som skončil pri sťahovákoch a dostal som pruh – lekár mi povedal, že už nikdy nebudem mať dosť sily. Nemal som dôvod žiť. Skoncovať so všetkým sa mi zdalo naj-

jednoduchšie a najčistejšie riešenie. Môj život nestál za nič.“

„Ale to nemôžete vedieť,“ zamrmlala sestračka.

Zasmial sa. Nálada sa mu zlepšila. Zjavne sa zabával sa na naivnej tvrdohlavosti mladej ženy. „Pre nikoho nie som užitočný, moja milá.“

„Nikdy neviete, možno raz...“ povedala zmätene.

„Raz? Nič také nebude. O to sa už postarám.“

Sestračka rázne pokrútila hlavou. „Nie. Teraz sa už nezabijete.“

„Prečo si to myslíte?“

„Nikdy to nerobia.“

Zahľadel sa na ňu. *Nikdy to nerobia*. Zaradila ho do kategórie demonštratívnych samovrahov. Otvoril ústa, aby sa ohradil, ale zabránila mu v tom vrodená úprimnosť. Urobil by to znova? Naozaj chce zomrieť? Zrazu si uvedomil, že nie. Nevedel prečo. Jediný dôvod bol možno ten, čo spomenula sestračka. Zrejme o tom vedela svoje. Samovrahovia svoj čin neopakujú.

Tým skôr z nej chcel vymámiť súhlas s etickou stránkou veci. „Tak či onak, mám právo naložiť so svojím životom, ako chcem.“

„Nie, nemáte.“

„A prečo nie, moja milá?“

Sestračka očervenela a pohrávala sa so zlatým krížikom, čo mala zavesený na krku. „Nechápete? Možno vás bude potrebovať Boh.“

Odpoveď Angusa zaskočila. Nechcel sa dotknúť jej detinskej viery. „Jedného dňa zastavím splašeného koňa a zachránim zlatovlasé dieťa pred smrťou, však? Tak ste to mysleli?“ spýtal sa posmešne.

Pokrútila hlavou. A potom precítene, usilujúc sa vyjadriť čosi, čo v duchu videla celkom jasne, povedala: „Možno stačí byť na určitom mieste – nemusíte nič robiť – len tam byť v určitom čase. Nevieť vám to vysvetliť, ale raz možno pôjdete po ulici a vašou zásluhou sa stane niečo veľmi dôležité – možno sa nikdy nedozviete, čo to bolo.“

Ryšavá sestrička pochádzala zo západného pobrežia Škótska a doma o nej hovorievali, že je jasnovidka.

Možno naozaj videla hmľistý obraz muža, ako v jeden septembrový večer kráča po ceste a vďaka tomu zachráni ľudskú bytosť pred hroznou smrťou...

14. februára

V izbe bola iba jedna osoba a jediný zvuk, čo rušil ticho, bolo škripanie pera rozbehnutého po papieri.

Napísané slová nemal kto čítať. Ale keby ich niekto čítal, zrejme by neveril vlastným oči. Lebo tie slová dokopy tvorili dôsledný a do posledného detailu premyslený plán vraždy.

Sú chvíle, keď si telo uvedomuje, že mu vládne myseľ, keď sa poslušne skláňa pred neznámou silou, ktorá riadi jeho konanie. A sú aj chvíle, keď si myseľ uvedomuje, že vlastní a ovláda telo a využíva ho na svoje účely.

V takom rozpoležení sa nachádzala osoba, ktorá sedela pri stole a písala. Ovládal ju chladný rozum, myseľ opantaná jedinou myšlienkou a jediným cieľom – zničiť inú ľudskú bytosť. Preto sa na papieri zjavili slová opisujúce cestu k tomuto cieľu. Tá osoba zvážila všetky eventuality, všetky varianty. Celú vec bolo treba dôklad-

ne premyslieť. Plán, ako každý dobrý plán, nebol nemen-
ný. V určitých bodoch rátal s istými alternatívami. A keď-
že išlo o inteligentnú myseľ, uvedomovala si, že treba
nechať priestor pre nepredvídané okolnosti. Základná
lína však bola jasná a dôkladne preverená. Čas, miesto,
spôsob, obeť...

Osoba pri stole zdvihla hlavu. Pozbierala kôpku popí-
saných papierov a pozorne si všetko prečítala. Áno, bo-
lo to dosť jasné...

Na vážnej tvári sa zjavil úsmev. Tak trochu šialený
úsmev. Osoba sa zhlboka nadýchla.

Človek bol stvorený na Boží obraz, a to, čo sa práve
odohrávalo v izbe, pripomínalo desivú paródiu na ra-
dosť z tvorby.

Áno, všetko bolo dôsledne naplánované – s každou
reakciou sa rávalo, dobro a zlo v každom človeku sa vy-
užilo, aby poslúžilo jednému diabolskému plánu.

Stále však čosi chýbalo...

Osoba s úsmevom pripísala dátum – septembrový
dátum.

A potom so smiechom roztrhala papiere na kúsky,
odniesla ich ku kozubu a hodila do ohňa. Starostlivo
a obozretne. Každý útržok pohltili plamene. Odteraz
plán existoval iba v mysli tvorcu.

8. marca

Hlavný policajný inšpektor Battle sedel pri stole pre-
stretom na raňajky. S odbojne vystrčenou bradou po-
maly a pozorne čítal list, čo mu práve podala uslzená
manželka. Tváril sa nezúčastnene, keďže nikdy nedával

najavo, čo cíti. Jeho tvár vyzerala ako vytesaná z dreva. Pôsobila solídnym dojmom a v istom zmysle aj dosť impozantne. A hoci hlavný inšpektor Battle nevynikal mimoriadnou inteligenciou, mal v sebe akúsi ťažko opísateľnú silu.

„Nemôžem tomu uveriť,“ vzlykala pani Battlová. „Naša Sylvia!“

Sylvia bola najmladšia z piatich detí manželov Battlovcov. Mala šesťnásť rokov a chodila do internátnej školy neďaleko Maidstonu.

List napísala slečna Amphreyová, riaditeľka spomínanej školy. Bol stručný, láskavý a nadmieru taktný. Išlo o to, že vedenie školy už dlhšie znepokojovali drobné krádeže v škole, a teraz sa záležitosť konečne vyjasnila – Sylvia Battlová sa priznala. Sľečna Amphreyová by sa rada čo najskôr stretla s jej rodičmi, aby s nimi „prebrala situáciu“.

Hlavný inšpektor Battle list poskladal, strčil do vrečka a povedal: „Nechaj to na mňa, Mary.“ Vstal, obišiel stôl, potľapkal manželku po líci a dodal: „Neboj sa, zlatko, všetko bude dobré.“

Vyšiel z izby a zanechal po sebe atmosféru istoty a pokoja.

Popoludní už sedel v moderne zariadenom salóne, ruky ako lopaty položené na kolenách, a hľadel na slečnu Amphreyovú, pričom sa snažil – väčšmi než zvyčajne – vyzeráť ako policajt.

Sľečna Amphreyová bola veľmi úspešná riaditeľka. Bola to osobnosť, silná osobnosť, osvietená, držala krok s dobou. Potrpela si na disciplínu, ale nezabúdala pritom na moderné princípy podporujúce slobodnú vôľu žiakov.

Jej salón bol priam zhmotnením ducha školy. Prevládala v ňom chladná béžová farba, všade stáli veľké vázy s narcismi, tulipánmi a hyacintmi, dve dosť vydarené kópie gréckych antických sošiek, zopár moderných plastík a na stene viseli obrazy talianskych primitivistov. Uprostred toho všetkého trónila slečna Amphreyová v tmavomodrých šatách, s dychtivou tvárou poľovníckeho psa a jasnými modrými očami, ktoré vážne pozerali na svet cez hrubé sklá okuliarov.

„Najdôležitejší je správny prístup,“ povedala zvučným príjemným hlasom. „Treba myslieť predovšetkým na ňu, pán Battle. Na Sylviu. Za žiadnu cenu nesmieme dovoliť, aby ju to poznačilo na celý život. Nesmieme Sylviu zaťažiť bremenom viny – s tým treba narábať veľmi opatrne. Predovšetkým musíme zistiť, čo ju viedlo k tým hlúpych krádežiam. Pocit menejcennosti? Viete, športy jej veľmi nejdú – možno zatúžila vyniknúť v niečom inom – presadiť sa. Musíme si dávať pozor. Preto som chcela najprv hovoriť s vami, aby som vám pripomenula, že k Sylvii treba pristupovať s rozvahou. Opakujem, najdôležitejšie je zistiť, čo sa za tým skrýva.“

„Preto som tu, slečna Amphreyová,“ prikývol inšpektor Battle. Hovoril potichu, v tvári sa mu nezračili nijaké city, len si riaditeľku premeriaval hodnotiacim pohľadom.

„Bola som k nej ohľaduplná,“ povedala slečna Amphreyová.

„To je od vás milé,“ odvetil stroho inšpektor.

„Viete, mám tie mladé stvorenia rada, viem ich pochopiť.“

„Rád by som videl svoju dcéru, ak vám to neprekáža,“ povedal inšpektor.

Slečna Amphreyová mu opäť dôrazne pripomenula, aby bol opatrný a ohľaduplný, nech nezraní dievča v rozpuku.

Inšpektor Battle nedal najavo netrpezlivosť. Tváril sa celkom ľahostajne.

Riaditeľka ho konečne viedla do svojej kancelárie. Na chodbe stretli dve dievčatá. Keď prechádzali popri nich, postavili sa do pozoru, ale oči mali plné zvedavosti. Slečna Amphreyová inšpektora zaviedla do malej miestnosti, kde bolo jej osobnosť badať menej ako v salóne na prízemí, a povedala, že Sylvii pošle za ním.

Práve sa chcela vzdialiť, keď ju Battle zastavil. „Moment, pani riaditeľka. Ako ste prišli na to, že Sylvia je zodpovedná za tie – ehm – straty?“

„Použila som psychologickú metódu, pán Battle,“ odpovedala dôstojne slečna Amphreyová.

„Psychologickú? Hm. A čo dôkazy?“

„Áno, áno, chápem, pán Battle, že takto uvažujete. Súvisí to... s vašou profesiou. Ale psychológiu už dnes uznávajú aj kriminológovia. Ubezpečujem vás, že nedošlo k nijakému omylu – Sylvia sa priznala dobrovoľne.“

„Isteže, viem. Ale zaujíma ma, ako ste ju odhalili.“

„Nuž, pán Battle, dievčatám sa čoraz častejšie strácali veci zo skriniek. Zvolala som teda školské zhromaždenie a oboznámila žiačky s faktmi. Súčasne som ich nenápadne pozorovala. Výraz na Sylviinej tvári mi okamžite udrhel do očí. Vyzerala previnilo a zmätene. Hneď som vedela, kto kradol. Nechcela som ju však obviňovať, chcela som, aby sa priznala sama. A tak som ju podrobila malej skúške – išlo o slovné asociácie.“

Battle chápavo prikývol.

„A dieťa sa napokon ku všetkému priznalo.“

„Aha,“ utrúsil inšpektor.

Slečna Amphreyová po krátkom zaváhaní vyšla z kancelárie.

Battle stál pri okne a pozeral sa von, keď sa dvere znova otvorili. Pomaly sa obrátil a uprel zrak na dcéru.

Sylvia zatvorila dvere, ale nevošla ďalej do miestnosti. Bola vysoká, tmavá, samá ruka samá noha. Tvárila sa smutne, videl na nej, že plakala.

„Tu som,“ ozvala sa skôr bojzливо ako odbojne.

Battle sa na ňu zamyslene zahľadel a napokon si povzdychol. „Nemal som ťa sem posielat,“ povedal. „Tá ženská je blázon.“

Sylvia od údivu nakrátko zabudla na svoje starosti. „Slečna Amphreyová? Je úžasná. Všetky si to myslíme.“

„Hm,“ odvetil jej otec. „Takže nie je bláznivá, keď vás vedela očariť. Ale napriek tomu, Meadway nie je pre teba. Aj keď – ťažko povedať – toto sa mohlo stať hocikde.“

Sylvia si nervózne žmolila ruky. Sklonila hlavu a povedala: „Prepáč, ocko, ľutujem, čo sa stalo.“

„Máš čo ľutovať,“ odvetil Battle. „Pod' sem.“

Pomaly a neochotne k nemu podišla. Otec vzal dcérinu bradu do veľkých dlaní a pozorne sa jej zahľadel do očí. „Veľa si skúsila, však?“

Oči sa jej zaliali slzami.

„Vieš, Sylvia,“ povedal, „od samého začiatku som vedel, že v tebe niečo je. Väčšina ľudí má nejakú slabú stránku. Zvyčajne býva nápadná. Všimneš si, či je dieťa chamtivé, výbušné, alebo má sklon k tyranizovaniu. Ty si bola od malička dobrá, tichá, milá, nerobila si zle – až som sa o teba začínal báť. Lebo keď je človek bez chyby, niekedy sa zosype pri prvej skúške.“